

Cimboroná

JÓGYERMEKÉK RÉPES-HETI LAPJA
BENEDEK ELEK

1925
január
25

BCU Cluj / Central University Library Cluj

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Szól a csengő.

Szól a csengő, szépen zengő,
Ne szóljon hiába,
Kis diákok, nagy diákok,
Gyorsan iskolába!

Nekem is szólt réges-régen,
— Ó de kedves emlék! —
Nem a könyvemben, a fejemben
Vittem ám a leckét.

Rég volt... rég volt... Hogy elszállott
Az idő felettem!
De a kedves csengő hangját
El nem felejttem!

A halott fürjecske.

— Irta: DROSNYÁK JÁNOS. —

A népes utcán, hol sokan sétálnak,
Egy pillanatra meg kellett, hogy álljak,
Oh, hogyné... hogyné, holtdermedtre váltan
Egy kidobott kis fürjmadárt találtam...

Megállt a szívem... Hallottam szegényt,
Nem egyszer, amint egykedvűen zenélt,
Tán épp utánam sirta: pity-palatty,
Mintha szólt volna: ember itt ne hagyj!

Ki a nagyretről kalitkába fogta,
Most, holtan, im, az utcakőre dobta...
S az emberek csak mennek, mennek ottan...
— Ki törődne egy kis madárhalottal?!

A kis tetemet bús-magamhoz vettem
S nagykertünk végén itthon eltemettem,
Ott ástam néki örök, siri vermet,
Hol tavaszonta fürjek fészket vernek.

Ott legalább, ha már ő abbahagyta,
Vig társainak dalát hallgathatja...
Tudom, feldobban holtszive is rája
És boldoggá lesz csendes, siri álma.

Arad.

Szomorú szánkázás.

Irta: BENEDEK ELEK.

Jól tudom, gyerekek, hogy ti csodálkozva olvassátok történetem címét. Lehet szánkázás szomorú? kérditek, újra meg újra — mikor az a legvidámabb, a legpompásabb multságok közé tartozik. Azt mondom én is, hogy a tél egyik legpompásabb multsága a szánkázás. A sikos uton csakugy röpül a szán, röpítik a csingilingi-csengős paripák, mintha vetélkedni akarnának a kőszá széllel. Ti meg ott ültök a szánban, apátok, anyátok között, tetőtől-talpig jó meleg ruhában. Oda se néztek a hidegnek. Ez igazán nem utolsó gyönyörűség. Még az sem, hogyha magatok fogódtok a gyalogszánkó elejébe s a simára vert havas uton nyargaltok föl s alá, hátul meg a szánkán vígan pattogtat os'orával a kocsis, aki a következő fordulónál maga lessz a ló s tüzes csikóként röpíti azt, akit elébb még hangos ostorpattogatással biztatott.

Pompás, kedves multság az ilyen szánkázás. Szegény Vörös János is a múlt héten még annak faragta a kis gyalogszánkát, hogy majd Erzsike meg Juliska egymást huzdogálják. Hadd legyen nekik is örömük, legalább amíg gyerekek, ne érezzék a szegénységet, mely súlyosan nehezedett a Vörös János vállára.

Mert Vörös János földhöz ragadt szegény ember volt. A falu végén, zsúfödeles kunyhóskában lakott feleségével és két leánykájával. Szegénységben éltek, de tisztességben. Vörös János szerette is, győzte is a nehéz munkát s ha vagyont nem is tudott gyűjteni, kis családjának megszerezte a mindennapit. Még mindig gazdag ember volt azokhoz a szerencsétlen emberekhez akik a mindennapit sem tudják megkeresni s nyomorogva, éhezve, fázva tengetik szomorú életüket.

Vörös János kora tavasztól késő őszi

napszámba járt, télen át pedig kosárfonással kereste meg a szükséges élelmet és ruházatot. Egyszerre azonban nagy rettenetes csapás érte a kis családot. A jó, a becsületes munkásapára házépítés közben ráesett egy hatalmas nagy gerenda s pár napi szenvedés után örökre elszenderült. Az anya özvegyen, a gyermekek árván maradtak. Sirás busulás volt éjjelük, nappaluk, de lassanként megerősödött a szívük s munka után láttak. Nemcsak az özvegy anya dolgozott serényen, de Erzsike is, aki akkor lehetett már vagy tízéves, sőt az alig hat éves Juliska is, amennyire gyöngye erejétől kitellett, segítségére volt anyjának. Krumpli meg kukoricakapáláskor ők is a munkások közé állottak s ők is kapáltak annyit, hogy legalább az ételüket megszolgálták. Mikor aztán jött a meleg nyár, nap-nap után az erdőbe jártak s estére egy-egy kosár szamócat, később meg málnát hoztak. Ebből is került a házhoz néhány garas.

Jött aztán a tél, a hideg tél. Mindhármuk szívét erős aggodalom szállta meg, amikor az első hűvös szél végig fűtyölt az utcán s a rozoga ajtón be is süvített. Attól még csak nem félték, hogy a mindennapi kenyéret nem keresik meg, de ki hoz majd fát az erdőből? Szegény apa! Még csak most érezték igazán, hogy mily sokat vesztek benne. Bezzeg, amíg ő élt, nem kellett félniök a téltől. Egy héten egyszer-kétszer az erdőre ment az ő gyalogszánkójával, s annyi fát hozott haza, hogy elég volt három-négy napra. Jaj, de az apa most nincs! Az apa, a kedves fahordó apa ott alszik künn a temetőben s nem hallja az ő panaszos sóhajtásait.

Hanem, különös, amikor az első hó leesett a földre s egy egész éjjel tartó havazás után vastag hótakaró borítja, egy pillanatra a

kis leányok elfeledték a szomorúságot. Mig Vörösné bent a szobácskában szorgalmasan fonogatta a kosarat, Erzsike és Juliska kiszaladtak az udvarra, előkeresték az apjuk faragta szánkócskát. Juliska volt a kisebb, persze, hogy ő ült fel a szánkóra. Ó, mily öröm volt ez! Ám ez az öröm nem tartott sokáig. Erzsike véletlenül a kerítés mellé tekintett s egyszerre elszomorodott. Egyetlen egy darab fa hevert ottan. Elég egy napra, aztán... Aztán? Ha csak nem koldulnak fát a szomszédoktól, akár meg is fagyhatnak. Amíg a hó le nem esett, az anyjuk a hátán hordott fát. Szegény! Hát a télen is így legyen ez? Vagy kosarat is fonjon, meg az erdőre is ő járjon fáért, ha szánkóval is?

Mindez hirtelen fordult meg Erzsike fejében. Egyszeriben félbehagyta a szánkózást. Juliska elégedetlenül nézett rá.

— Hát nem szánkóztatsz többet?

— Nem, Juliska. Nem nekünk való az. Holnap már nem lesz fánk... menjünk szánkózás helyett az erdőbe.

Juliskának nagyon tetszett ez a beszéd. Ő még egészen kis leány volt s neki a fahordás is mulatságnak tetszett.

Szerencsére az erdő közel volt a faluhoz. Az anyjuk eleinte hallani sem akart, arról, hogy a gyermekek menjenek fáért, de végre mégis engedett, mert sirva kérték mindketten.

— Hát menjetek, — hagyta helyben Vörösné s egy könnyesepp gördült le az arcán.

Hamarosan fölszerelték a kis szánkót kötéllel, hadd legyen mivel megkötözni a vékony galyakat. Aztán elindultak. Hegyre ketten húzták a szánkót, lejtőre meg mindketten felültek rá s úgy ereszkedtek le a hegy aljába.

Ott voltak az erdő szélén. Nem mentek be, találtak elég galyat az erdő szélén is. Arcukra piros rózsát festett a hideg, de kivörösödött még a kezük is, mert a galyakat mind a hóról kellett felszedniök.

Szegény Juliska! Nem mertte mondani, de

erősen fázott a kezecskéje. A galyak megkötésénél már nem is tudott segíteni. De még egyéb baj is fordult elő. Amikor már a fele utat megtették hazatérőben, Juliska megállott s szó nélkül sirva fakadott.

Erzsike ijedten állott meg.

— Megfáztál, ugy-e, fáradt is vagy talán? Ó, miért is jöttél velem!

— Meg is fáztam, el is fáradtam, — zokogott Juliska. — Jaj, Istenem, Istenem, sohasem érünk haza!

— Dehogynem, te kis bolond, te!

S azzal megfogta s felültette a galyak tetejére.

— Add ide a kezed.

Juliska még mindig szepegeve nyújtotta oda a kezét.

— Ugy na! Most dörzsöljük, megfujjuk.

S dörzsölte Erzsike a meggémberedett ujjacskákat, meg jól bele-belefujt meleg lehelével testvérkéje tenyerébe.

Egyszerre csak mosolygósra vált rózsapiros arca. Nem fázott a keze. Vagy száz lépést ült a szánkón, aztán már fáradt sem volt. Leszállt róla és segített Erzsikének.

— Meglásd, Erzsike, holnap már sem meg nem fázom, sem el nem fáradok.

Lent a folyam jegén vigan korcsolyáztak fiúk, lányok, mellettük meg mindegyre elhaladt egy-egy csingilingi-csengős szánkó. Fölfölsóhajtottak, de nem szóltak semmit. Egy szóval se mondták: be jó volna, ha mi is így szánkázhatnánk. Boldogak voltak, hogy anyjukat megkimélték a fahordástól.

S mit mondtam volt csak? Szomoru szánkózás? Csak a kezdet volt szomoru. Olyan ragyogó jókedvvel jártak egész télen át kis szánkójókkal fáért, hogy bizony-bizony még más embernek is adhattak volna kölcsön a jó kedvükből.

Vajjon mi okozhatna a szegény leánykák jó kedvét? —

(Kisbaczon)

Diák ballada.

Irtá: PAPP LAJOS.

Tízelt itt már az óra,
Kezdődik a számtan-óra,
Oh, borzalom, oh!

A tanár ur magyarázgal
Felsorolva példát százal,
Oh, borzalom, oh!

Én pediglen a pad alatt
Regényt olvasok az alatt,
Oh, borzalom, oh!

Hej, a tanár, huncut tanár,
Bűnömél észrevelte már
Oh, borzalom, oh!

Mit sem sejtve, nagy nyugodtan
Olvastam én tovább oltan,
Oh, borzalom, oh!

Buffaló Bil a kezébe
Hat lövelű pisztolyt véve
Oh, borzalom, oh!

A banditák elé lépett
S elfogá a tolvaj népet...
Oh, borzalom, oh!

A tanár jött lopva, csendbe
S bele markolt a fülembe,
Oh, borzalom, oh!

A tődömet kibeszélem,
S néked az eszed regényen?
Oh, borzalom, oh!

Vagy néked nem szól a példa?
Százszor írod azt le még ma!
Oh, borzalom, oh!

Égnek állt a kajam szája,
De a zsarnok meg nem szána,
Oh, borzalom, oh!

Nem lesz többé, nem az égte?
Késő Buffalónak vége,
Oh, borzalom, oh!

Mátyás király menyegzője.

— Dr. CSÁNKI DEZSŐ könyvéből. —

II.

Beköszöntött a tél s vele együtt a hír, hogy a küldöttség a menyasszonnyal megindult Magyarország felé!

Örömhír volt ez a királynak. Hogy menyasszonya ünnepélyes fogadtatása már a hátnál megkezdődjék, egy főrangú ifjú hölgyekből álló diszküldöttséget indított eléje egészen Pettauig. Maga a király édesanyja: Szilágyi Erzsébet vezette e küldöttséget, s megfelelő kísérettel Bánffy Miklós, a király egyik legkedveltebb hive őrizte útjában.

Ezalatt a külföldi vendégek lassankint Budára érkeztek már. A német fejedelmek közül senki sem jelent meg; sőt még követeket sem küldött mindenik. Otthon maradt Frigyes német császár is; Ausztriából csak néhány főúr és köznemes jött el, de azok sem a császár megbízásából. Csupán a szász hercegek, valamint Lajos és Ottó bajor hercegek, Mátyás barátai, a pfalzi és szász választó-fejedelmek tisztelték meg a királyt díszes követségekkel. Kristóf bajor herceg, Mátyás király barátja s Frigyes liegnizi herceg jelentek meg; a többi sziléziai hercegeket követjeik képviselték. Boroszló városából három tanács ur jött el. Ugyancsak kitettek magukért, hogy minnél jobban kitüntessék tiszteletüket királyuk iránt. Cobolyprémmel díszített fényes ruhákban büszkélkedtek, s 40 cifra ruhás lovas lépett nyomukban. Csehországból jöttek legtöbben: hercegek, grófok, lovagok, zászlósok és köznemesek, Mátyásnak hívei és közvetlen alattvalói. A lengyel király, a lengyel trónörökös, valamint általában a lengyelek távol maradtak; ők is, mint Frigyes német császár, csak messziről, bosszusággal vegyes irigységgel hallgatták a hírt a budai fényes ünnepélyekről.

Olaszországnak csaknem minden fejedelme és nagyobb városa küldött követet, s ezek nagy része, úgy látszik, a Nápolyból jövő menyasszony kíséretéhez csatlakozott.

Néhány nap múlva, hogy anyja utrakelt, maga a király is megindult Budáról a vendég-

sereggel Székes-Fehérvár felé. E városban akarta fogadni, ősi szokás szerint menyasszonyát.

Vasárnap, december 9-ike volt az indulás napja. Háromezer ember ült lóra e napon s követte a királyt Székes-Fehérvár felé, hová Magyarországról és a külföldről már előbb nagy számú vendég sereglett össze. A királlyal volt egész Magyarország, — beszéltek a krónikások. Aki csak mozdulhatott: főúr, köznemes, városi polgár vagy paraszt, sietett Fehérvárra, vagy Budára, hogy emelje, vagy lássa az ünnepély fényét, s megismerje a messziről jött bájos menyasszonyt, jövőendő királynéját.

A következő nap reggelén már Fehérvárra érkezett a fényes csapat. Alig pihentek egy napot, sebes futár adta hírvül, hogy közeledik a menyasszony. Mire a király és kísérete a városon kívül, mintegy félmérföldnyire vonult ki, hol a menyasszony fogadására már a megelőző napokon sátrakat vertek.

Középütt állt a király sátra, drága posztóból, széles biborral beszegve. A sátrak előtt elterülő tért 12 darab széles, ékszínkék szőnyeggel terítették be, hogy megérkezéskor a menyasszony és kísérete, s a fogadó király és udvara azon foglalhasson helyett.

Hideg téli nap volt. A sátrak mellett óriási máglyák lobogtak már, amikor a menet megérkezett.

A király könnyedén ugrott le lováról s kíséretével azonnal arcot formált, hogy bármely pillanatban fogadhassa az érkezőket. A királytól jobbra Ujlaki Miklós, Bosznia királya állt, a szász választó és a bajor hercegek követeivel. Mellettük a pfalzi választó-fejedelem követe foglalt helyet, ki aztán ura számára az egész menyegzői ünnepélyt krónikába foglalta. A király baloldalán a főurak, a püspökök és a többi főpapok s a velencei követ helyezkedtek el. A király előtt pedig a nádornak: Ország Mihálynak a fia állt, a meztelen királyi kardot tartva kezében.

Alighogy elhelyezkedett a főrangú társaság, megérkezett a menyasszony. Legelől Bánffy Miklós lépett a király elé, mint a menyasszony küldöttje s egy pompás bokrétát nyújtott át a királynak, melyről egy arany gyűrű függött alá, óriás gyémánttal. A király látható örömmel fogadta el a pompás ajándékot, s szemeivel menyasszonyát keresé.

Pár perc múlva Ő is megérkezett. A király anyjával: Szilágyi Erzsébettel ült egy teljesen megaranyozott diszkocsin, mely belől arannyal áttört zöld bársonnyal volt bevonva, s ugyanily színű ülővankosokkal ellátva.

A lovak, kocsisok és fullajtárok tetőtől talpig zöld bársonnyal, aranyozott gombokkal.

A menyasszony kocsija után még hét fényes kocsit következett, melyeket mind a király küldött menyasszonya és kísérete hazahozatalára. Mindenik kocsit elé hat gyönyörű ménlő volt fogva. Egyik elé hat tiszta fehér, másik elé hat tiszta fekete, s a többi elé más, csupa egyszínű lovak. Minő látvány! . . . Negyvenyolc szín szerint összeválogatott mén; kívül megaranyozott, belül drága színes szőnyegekkel bevont kocsikkal, melyekben hófehér ruhákba öltözve, csillogó gyöngyöktől, aranytól és drágakövektől, Magyarország legszebb főrangú ifjú hölgyei foglaltak helyet! Ehhez hasonlót abban az időben, s azóta sem sokat látott a világ!

Amint az első fogat megállt, a menyasszony, Szilágyi Erzsébet asszonnyal együtt leszállt kocsijából, s Pongrácz Jánostól és Bánffy Miklóstól vezetve, a szőnyegzet közepéig haladt, hol a szintén eléje siető király fogadta. Alig értek szembe egymással, Beatrix hirtelen meghajtá magát s térdre bocsátkozott; mire a király óvatosan és szeliden — a mihez hasonló bájos látvány ritkán kínálkozik — felemelé őt s a legnyájasabb arccal üdvözlé. Aztán jobb kezénél fogva, sátorába vezeté őt. Utánuk Szilágyi Erzsébet asszony a husz ifjú hölgygel s a Nápolyból jövő hölgyekkel; a szintén most érkezett nápolyi herceg, a menyasszony testvére, aztán Bosznia királya, valamint a külföldi vendégek és követei s az egyházi és világi főurak vonultak be a tágos sátorba.

Elhelyezkedvén a ragyogó csoport, Gábor egri püspök állt elő s a király nevében szép olasz beszéddel üdvözlé Magyarországot jövő királynéját, a bájos hercegnőt; tolmácsolván a király sajnálkozását a hosszú és fáradalmas ut miatt, mire Beatrix bájosan és szerényen, de válogatott szavakkal felelt, háláját fejezve ki a király iránt, mindenre kiterjedő gondoskodásáért, a pompás kíséretért s a meglepő fogadtatásért.

Amint szavai elhangzottak, a pfalzi választó fejedelem követe lépett eléje és ugy saját fejedelme, mint a bajor és szász hercegek nevében is, miután a fejedelmek távolma-

radását fontos okkal kimenté, üdvöt és boldogságot kívánt a kötetendő frigyhez.

Szavaira a menyasszony egy udvarnoka által fejezé ki köszönetét.

Erre megriváltak a kürtök, megperdültek a dobok; s a sátorból kivonulván, a menyasszony egy hófehér diszparipára, a király pedig barnapej ménlóra ült. Mindkét ló királyi pompával volt felszerelve. Zablaik, kengyelük, a csattok, foglaltványok szinaranyból, egész testük gyönggyel és drágakövekkel kivarrt, aranyhimzésű takarókkal befedve.

Aztán megindult a menet a város felé; mialatt a kiterített szöveteket nagy láрма és civakodás közt tépte darabokra a nép. Boldog volt, aki a fényes ünnep emlékeül legalább egy foszlányt szerezhett abból a szövetből, mely Magyarország királyának, leendő királynéjának és nagyurainak lába nyomát őrizé.

Látványosságról már ez utra is gondoskodtak, a kor izlése szerint. Német és cseh lovagok elhozták hazulról nehéz lovaikat, fegyverzetüket s nemzeti szokás szerint uton-utfélen rögtönöztek veszedelmes torna játékokat. Most is, ahogy a menet feleuttra ért, egyszerre vágatva jő a város felől Kristóf bajor herceg és egy Vilmos nevű bajor lovag. Beérve a királyt és menyasszonyát, előttük hosszú lándzsákkal összecsapnak, oly erővel, hogy nemcsak a lovagok fordulnak le lovaikról, hanem maguk a lovak is a földre zuhannak.

De a rend azért pillanatnyira sem bomlott meg. Szokva voltak már akkor is az ilyen veszedelmekhez. Több bosszuságot okozott a velencei lovagok tolakodása, kik folyvást a király és a menyasszony közelébe furakodtak megszabott helyükről.

Igy ért a menet a város kapujához, hol az összes lelkészi kar: főpapok és szerzetesek várakoztak s rövid üdvözlő beszéd után — elől vivén Szent István király jobbját — himnuszok éneklése közben vezették a felséges párt és kíséretét Szent István ősrégi templomába, a magyar királyok és királynék koronázó és temetkező helyére.

A templom előtt leszállván lovaikról, fényes mennyezet alatt, melynek nyelét főpapok és főurak hordozák, vonult a templomba a király és menyasszonya. Aztán megzendült a hálaadó ének: "Téged Isten dicsérünk" . . . melyet a felséges pár a kar jobb és bal oldalán állva hallgatott végig.

Ezzel vége volt e napra az ünnepélyeknek. Kiki éjjeli szállását kereste fel s pihenni tért a kiállott fáradalmak után. Beatrixet a király vezette lakására s aztán maga is — kísérve valamennyi követtől, a főpapoktól és főuraktól — szállására vonult.

(Folytatása következik)

Szepe bácsi ajándéka.

A nyár végén vendégségben volt Szepe bácsi nagyapóéknál. No, Szepe bácsi igen furcsán hálálta meg a szives vendéglátást. Az állomáson, amint sűrű kézszorogásokkal elbucszott Öcsike szüleitől, elővett a zsebéből egy trombitát s azt Öcsikének ajándékozta. Szerencséje volt, hogy abban a pillanatban hallatszott is már a vonat dübörgése, mert nem tudom, hogy ép bőrrel engedték volna el a kedves vendéget.

Öcsike ideges apukája már az állomásról hazamenet, nem bírta el másodszülött fiának éktelen trombitálását.

— Ezt a trombitát be ne hozd a házba, azt mondom, te kocatrombitás! — szólott fenyegető arccal.

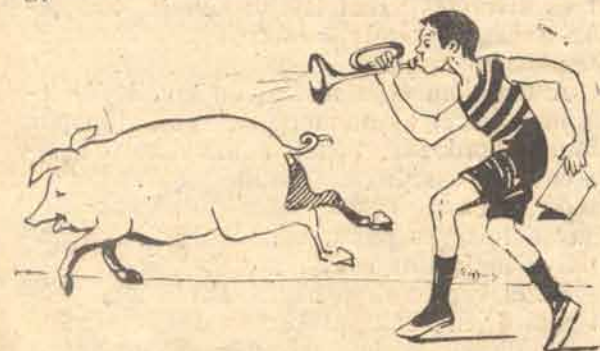
Mi azs, hogy kocsatrombitás? — kérdezte ártatlan arccal Öcsike.

— Aki olyan művészi módon tud trombitálni, mint te, — felelte gyöngéden apuska.

Öcsike észrevette, hogy apuska gunyolódik vele. Sértett művészi önérzetében mit tehetett egyebet. — elmaradt a családtól és a rétre telepedett le trombitálni.

A rét virágai és az ég madarai bizonyosan gyönyörűséggel hallgatták volna akár estig is, de egyszerre váratlan veszedelem zavarta meg Öcsike művészkedését. Egy kövér koca valahogy elkalandozott a kondából s a közelében kezdett turkálni, szuszogni, rőfogni.

Öcsikének nem tetszett ez a társaság. Szerette volna elkergetni a kocát, de az igazat megvallva félt tőle egy kicsit. De nem azért volt ő Öcsike, hogy »nadselű gondolata« ne támadjon. Vakmerően nekiindult a kocának, olyan erősen harsogtatva a trombitáját, hogy attól Jérikó falai bizonyosan összeomlottak volna, ha egy néhány esztendővel ezelőtt össze nem omlottak volna már. A koca megijedt s úgy elfutott, mintha szemét vették volna ki.

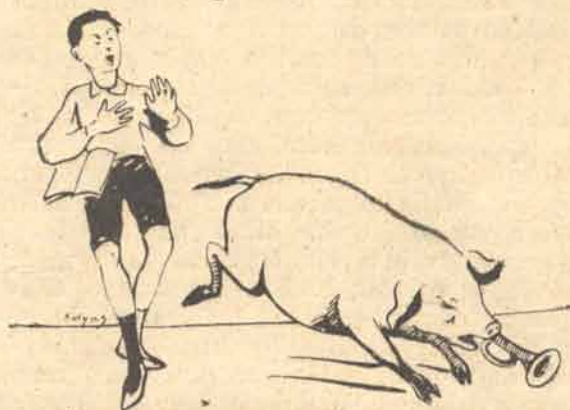

— Jó, hogy elfutott, — gondolta magában Öcsike, mert különben én futottam volna el.

Erre a nagy ijedtségre pihenni kellett egyet. Leült, maga mellé tette a trombitáját és előszedte zsebéből a Cimborát.

— Hadd látom, mit ír rólam megint Nagyapóka, — mondta magában.

Ugy elmerült a Cimora »olvasásába«, hogy észre sem vette, amikor a megkergetett koca ismét a háta mögé került. Szuszogott, turkált a koca s egyszerre csak beléakadt az orra likába a trombita. Olyat rőffent ijedtében, hogy erre már Öcsike is riadtan fordult hátra. Mire felugrott, a koca megfordult és eszeveszetten kezdett szaladni. Olyan szépen trombitált az orrán keresztül, hogy olyat még sem az ég madarai, sem a rét virágai nem hallottak, de talán még Öcsike sem, soha életében.

Öcsikének egy pillanatig sírásra állt a szája: oda az új trombita! De Öcsike szomorúsága sohasem szokott soká tartani. Amint a vágató koca kétségbeesett trombitálását hallotta, egyszerre csak elnevette magát, nevetett, nevetett, de úgy, hogy a hasát fogta nevéttében. Mert hallott ő már sokféle trombitálást, de ilyen nadselüt, amelyet a koca művelt, soha, soha! Mennél nadselűbben szólt a trombita, annál eszeveszettebben száguldott a koca, akár csak a huszárló, mikor a trombita mind azt trombitálja: Előre, előre! Amikor aztán a messzevél elnyelte a kocát is, a trombitát is, magánkívül szaladt haza Öcsike, fölverte Apuskát az íróasztal mellől és lelkesülten kiáltotta:

— Apus! Apus! Most már tudom, milyen az igazsi kocsatrombitás!

(Kisbaczon.)

ELEK NAGYAPÓ.

Kiadóbácsi postája belsőldi előfizetőihez.

Polifka Margit Szováta. Előfizetési díja 1925. III. 30-ig ki van egyenlítve. — Makkai Bandi Magyaró. Előfizetési díja m. é. december 31-ig ki van egyenlítve. A hiányzó számokat pótoltuk. — Gámán Ellus és Zoli Marosvásárhely. A nyert könyvet címetekre ismétellen elküldjük és reméljük, hogy azóta már el is olvastátok. — Szakáts Iván Parajd. A „Cimbora” m. é. 51. száma mind elfogyott és így legnagyobb sajnálatunkra nem tudjuk pótolni. — Balogh Bözsi Déva. Melyik két utolsó számot nem kapta meg?

Kiadóbácsi postája külsőldi előfizetőihez.

Pohl Karesi Roznava. Előfizetési díja m. é. XII. hó 31-ig ki van egyenlítve. — Ferenci Tibi Tamásovce. A hiányzó számokat díjtalanul pótoltuk.

Az anya.

(Levél Anikónak)

Édes kicsi Anikó hugom, ma nem mondom neked mesét. Elmondok egy szomorú, igen szomorú valóságot. Elmondom, hogyan halt meg a Margitka édesanyja.

Nem mesélek, csak leírom, ahogy megtörtént.

Este azután, ha sorra elbucszfál a hajsbabáidtól, megcsókoltad anyukát, apukát és lelepszél a csipkéspuha kis ágyadba, gondolkozál rajta . . .

Ide figyelj, Anikó:

Margitkáké kint laktak, messze a falutól és az állomástól, a domboldalnak támaszkodó kis őrházban.

A Margitka édesapja vasuti ör volt s ott töltötte egész életét a kis konyhóban.

A vonatok jöttek-mentek. Lassan cammogó tehervonatok és szilajon száguldó expresszek.

A vasuti ör kiállott az ajtóba a piros zászlóval és tisztelgett. A vonatok nem álltak meg a kis konyhónál, csak fűtventettek és robogtak tovább. Az ör azután, ha nem jött vonat, a ház körül dolgozott. Vizet hordott, a kis kertet öntözte, fát vágott, furt-faragott.

Margitka édesanyja nagyon beteg volt. A szűk, dohos konyhóban megtámadta a szegényemberek betegsége: a tüdővész. Először a derekát roppantotta meg, aztán a két arcára lopta oda a halál két égőpiros rózsáját és az örökké dolgozó kezét reszketőssé. Mert mindig dolgozott a Margitka édesanyja. Mosott, főzött, a kertet munkálta és sokráncu szoknyákat varrt a falusi lányoknak.

Margitka még két éves sem volt és a körülötte folyó csendes küzdelemből nem értett semmit. Csak feküdt az apjafaragta bölcsőben és hallgatta az elrohanó vonatok egyhangu dübörgését.

Egy esős, szeles, csunya éjszakán nagyon beteg lett Margitka. Két kis arcocskája égőre pirult, apró kezét ökölbe szoritotta a görcsös köhögés. Köhögnie kellett és nem tudott. A torkát összeszorította valami. Kis teste lázasan meg-megrándult a bölcsőben. Ártatlan gyerekszemeit kitágította a félelem.

Apuka és anyuka visszafojtott lélekzettel hajoltak a bölcső felé. Az orvos messze lakik. Bent a faluban. Reggelre megfullad a gyerek. Az ör nem mehetett. A vonatok jöttek-mentek s az őrházat nem lehet magára hagyni. Kinn zuhog az eső és vadul zug a szél. Az asszony, az anya felkapta a gyereket a bölcsőből. Bepólyálta a nagy kendőbe, és elindult vele a zuhogó esőben, a zugó szélben. Az eső verte fedetlen fejét. A szél kiméletlenül kapott bele a ruhájába.

Nem érezte. Fűtött, rohant. A gyermeket

meg kell menteni. A kétségbeesés erőt adott a beteg asszonynak.

Utszéli göröngyökben meg-megbottlott, a felázott uton el-elcsuszott.

Nem érezte. Csak rohant tovább és sirva becézte a beteg gyermeket.

— Még egy pár lépés. Látod. Ott már látszik a falu. Ott a torony. Ott . . . ott van a doktor, a tudós öreg doktor . . . ez majd meggyógyít. Ott vagyunk mindjárt, kicsi csöppem . . . ott vagyunk . . .

A gyermek alétan feküdt a karjaiban. Szemét lehunyta és lázasan pihegett.

Az asszony csak futott. A melle zihált és a lába alig bírta.

— Kicsike lányom. Nézd ott . . . már látszik a világosság. Ott vár reánk a doktor, a tudós öreg doktor . . . ott . . . ott vár reánk . . .

A gyermek csendesen pihegett.

Az asszony lázasan rohant tovább. Érezte, hogy már nem bírja sokáig.

Már bent voltak a faluban. A kutyák kirohantak és ugatva körülugrálták a rohanó asszonyt.

— Csak még egy kicsit bírnak. Még egy percig. Csak mig oda érek.

Ott esett össze a kert alatt. A házbeliék kiszaladtak a kutyaugatásra és bevitték.

Az öreg doktor feltette a pápaszemet.

Megnézte az asszonyt és a gyermeket, s megcsóválta a fejét.

Reggel, amikor a nap kibukkant a hegyek mögül, meghalt a Margitka édes anyja.

Ránézett a kicsi lányára és meghalt.

Két nap múlva, amikor a vasuti ör bejött, hogy eltemesse a feleségét, már mosolygott a kis Margitka és apró kezecskéivel fűgén kapkodott a doktor bácsi fehér szakála után.

— Az a rohanás a viharos éjszakában, a gyerekekkel a karján, az életébe került, — mondta a doktor bácsi a Margitka édes apjának. — A gyereket megmentette, de maga belepusztult.

Igy történt.

És most gondolkozzál rajta, kicsi Anikóm. Legközelebb, ha találkozunk, aztán elmondod, hogy mit gondollál.

Gondolkozzál csak.

(Kolozsvár)

Török Sándor.

*Ki a dolgában nem serénykedik,
Csudákban hiába reménykedik,
Mert az idő, hajh, gyorsan elrepül,
Feje felett a sok baj összegyül,
Aztán kapkodhat jobb és balfelé,
Későn látja, hogy nem juthat elé.*

A csodálatos sárkány.

— Ifjúsági elbeszélés. —

Írta: Kertész Mihály.

III.

Labancz Jóska pénzt szerez.

Amíg Kovács és Sántha gondtalan vidámsággal vágtak keresztül a kis téren, addig Labancz Jóska szomorúan lehorgasztott fejjel, lassan bandukolt az ellenkező irányban.

A nyomasztó anyagi gondok nehézzé tették járását s az egyébként mosolygó arcára most sötét gondfelhők ültek.

— Hatvan krajcár! — motyogta magában. — Borzasztó sok! . . . Ez ellen fel kellett volna szólalni . . . Honnan veszek én annyi pénzt?!

De aztán be kellett vallania magának, hogy kevesebb pénze sincs, tehát teljesen mindegy, hogy mennyivel kell az alapítékéhez járulnia.

A legbizarrabb gondolatok kergették egymást agyában, hogy miként szerezhetné meg a szükséges összeget. Mert mindenképpen meg kellett szerezni, hiszen különben nem lehet tagja a szövetségnek, ez pedig elviselhetetlen csapás lenne . . .

— Hátha találnék az uton egy forintot?!

— reménykedett s már is firkészve nézelődött jobbra-balra a földön.

Ugyanis hallott már olyan esetről, hogy valaki pénzt talált. Nem tartotta tehát valószínűtlennek, hogy őt is, akinek most oly égető szüksége volna pénzre, hasonló szerencse éri.

Háromszor is végigment a házáig vezető uton, minden fűszálat félretolt lábával, minden darab papírt felemelt, hogy hátha ott rejtőzik alatta a valakitől elgurult forint.

Keresgélés közben egyszerre nagyot dobant a szíve. Alig két lépésre föle valami kerek, fényes dolgot látott megcsillanni a lemenő nap biboros sugaraiban. Éppen olyan volt, mint egy ezüst forint.

Örömmel ugrott oda s gyorsan körültekintve, hogy nem figyel-e valaki, sebtiben lehajolt s felemelte a csillogó kerek dolgot.

A következő pillanatban azonban már kiábrándulva, sőt bosszankodva dobta el oly messzire, amennyire csak tudta. Mert a keserű csalódást okozó tárgy csak egy sörös-üveg bádog kupakja volt . . .

Fel is hagyott rögtön azzal a reménnyel, hogy pénzt találjon. Másról kezdett tehát ábrándozni. Arra gondolt, hogy valaki nagy veszélybe kerül s ő az utolsó pillanatban váratlanul megjelenik, megmenti az illetőt, ezért aztán az gazdagon — legalább is egy forint erejéig — megjutalmazza.

De a veszély nem akart jelentkezni s e kereseti forrásról is le kellett mondania rövidesen.

A véletlen tehát semmilyen formában nem

jött segítségére, miért is realisabb alapra igyekezett helyezkedni.

— El kellene valamit adnom, — gondolta. De rögtön fölütötte fejét a kijózanító kérdés:

— Mit?!

Egy percig a csúzlijára gondolt. De a legjobb csúzli sem ért többet husz krajcárnál, az övé pedig még el is volt szakadva.

Erről a gondolatról is letett hát.

— Volnának még orvosságos üvegek a padláson, — jutott eszébe, — csakhogy ebből éppen harminc darab kellett volna, hogy a szükséges összeget kikereshesse, mivel a patikus csak két krajcárt ad egy üvegért.

Ennyi üveg azonban nem volt a padláson.

Egészen besötétedett, mire mindezeket végig gondolta. Most már haza kellett mennie.

Teljesen levert és szomorú volt egész este s vacsoráját is szóltanul fogyasztotta, ami fel is tűnt szüleinek, s különösen anyja figyelte egy ideig aggodalommal, aztán megkérdezte:

— Jósikám, lelkem, nincs neked valami bajod?

Nincs, nincs, — nyugtatta meg anyját Labancz Jóska.

— Nem fáj a fejed, vagy a gyomrod? — faggatózott tovább az anyja.

— Nem fáj semmim . . .

Da az anyja mindezzel nem elégedett meg. Megtapogatta a gyermek fejét, kezét s aztán kijelentette:

— Mintha meleg volna a tested!

— Az a játszástól van! — magyarázta Labancz Jóska. — Egész délután játszottunk, szaladgáltunk és kimelegedtem . . .

— És nem ittal valahol hideg vizet, fiacskám?

— Nem . . . nem ittam egész délután egy kortyot sem . . .

— Mégsem tetszel valahogy nekem . . . Legjobb lesz, ha vacsora után azonnal lefekszel.

— Lefekhetem, — hagyta rá Jóska és még örült is anyja indítványának, mert így egyrészt megszabadul a további kérdezősködéstől másrészt pedig zavartalanul törheti a fejét a pénzszerzés lehetőségein.

Le is feküdt, de nem aludt. Nyitott szemmel meredt a sötétbe és várta, egyre várta a mentő gondolatot. Igaz, hogy három egész napja volt még arra, hogy megszerezze a pénzt, de azért nyugtalan volt, mert félt, hogy elszalad ez az idő s akkor ő hoppon marad . . .

Álmatlanul hanykolódott tehát, miközben a fali-óra egymás után ütötte el a negyedeket.

Talán már éjféli is elmúlt, amikor egy-

szerre csak hirtelen felült ágyában s boldog örömmel sutogta maga elé:

— Megvan! . . . Hogy erre nem gondoltam eddig?! . . .

Aztán mosolyogva visszahanyatlott párnájára s a következő pillanatban már el is aludt.

Álmában csodálatos szép sárkányt látott, melyet ő engedett fel s az repült egész a csillagokig s talán még tovább is emelkedett volna, ha lett volna több spárca. . . .

Reggel legelsőnek ébredt fel a házban. Most újra vidám és jókedvű volt s öltözködés közben — anyja örömeire — hangosan füttyözött. Ma különös gonddal öltözködött és figyelmeztetés nélkül is szépen megfésülködött. Aztán megreggelizett s kifelé indult a házból.

— Hová még ilyen korán? — kérdezte az anyja csodálkozva.

— Keresztanyámhoz . . . Mari nénihez — szólt vissza Labancz Jóska már a kapuból s gyorsan kisetelt, nehogy még visszahívják.

Mari néni Jóska édes anyjának a testvére volt, vagyis Jóskának a nagynénje, egyben keresztanyja, aki miután gyermeke nem volt, úgy szerette kis kereszt fiát, mintha csak a sajátja lett volna. Valahányszor meglátogatta a gyerek, soha üres kézzel el nem bocsátotta. Ha egyebet nem, néhány almát, diót, vagy egy darab kalácsot dugott a zsebébe. Amikor pedig Mária napkor felköszöntötte keresztfia, különösen gazdagon megajándékozta: Akárhányszor egy-egy fényes ezüst koronát, sőt forintot is csusztatott a markáa azzal, hogy vásároljon rajja könyvet. . . .

Keresztanyjának eme utóbbi jó szokása adta a mentő ötletet hosszú fejtörés után a késő éjszakában Jóskának.

A mai napot ugyanis Labancz Jóska — számítva nagyon öreg keresztanyjának feledékenységére — egyszerűen kinevezte Mária-napnak s ünnepies színt öltve arcára, — beállított hozzá.

— Mari néni éppen az udvaron bibelődött a csirkékkel — ocsut szórt nekik kötényéből — s csodálkozva nézett a szokálan időben érkező keresztfiára.

— Hát te hol jársz itt ilyen korán? — volt első kérdése.

— Eljöttem, — válaszolt Labancz Jóska s zavartan pislogott a bejárat felé.

— No, akkor menjünk beljebb, — mondta az öreg asszony barátságosan s kiszórva kötényéből a maradék ocsut, befelé indult Jóskával.

Amint aztán beértek a tisztább szobába, Jóska mélyen meghajolt keresztanyja előtt, majd kihuzta magát s egyet kettőt köhintve, hadarni kezdte a szokásos köszöntőjét:

Kisütött a napsugára
Keresztanyám ablakára.
Ahány sugár esik rája,
Annyi áldás szálljon rája . . .

A Tiszában van egy hal,
Annak neve harcsa,
Drága keresztanyámat
Az Isten megtarisa! . . .

Ezután gyorsan lehajolt keresztanyja kezére s megcsókolta.

Mari néni csak ámult-bámult s hirtelenében egyetlen szó sem jött ajkára. Nem tudta, hogy neki gyengült-e meg az emlékező tehetősége, vagy a Jóska agyának kerekai zavartak e meg. Végre is tisztázni kellett ezt a furcsa dolgot s odaszólt a még mindig hajbókoló keresztfiának:

— Hallod-e, Jóska, mit akarsz ezzel a köszöntéssel? Hiszen ma nincs Mária-napja!

— De jól tudja! — bosszankodott Labancz Jóska magában.

De már benne volt. Nem lehetett visszazippantani a dolgot. Azt meg csak nem mondhatta, hogy ő tévedett a dátumban, mert ezért talán még meg is haragudna az öreg Mari néni. Nem volt tehát más hátra, mint színt vallani.

— Tudom . . . — hebegte zavartan forgatva kalapját.

— Akkor hát mit bolondozol!

— Izé . . . tetszik tudni . . . — himezett-hámozott Jóska — azt gondoltam, hogy nem haragszik meg keresztanyám, ha ma is felköszöntöm.

— De ha egyszer nincs neved napja!

— De én . . . de nekem . . . hogy is mondjam . . . olyan, mintha ma volna . . . azaz, hogy szeretném, ha ma lenne . . .

— Ahá! — kapott észbe rövid gondolkodás után Mari néni. — Ugy látom, hogy neked nem is a névnapom a fontos, hanem ami ki szokott ilyenkor járni neked a köszöntésért!

Jóska pirulva hallgatott s mélyen lesütötte a szemét.

— Nő, jól van, — engesztelődött ki Mari néni. — Talán valami könyvet akarsz vásárolni?

Labancz Jóska megragadta a kínálkozó alkalmat s arra gondolva, hogy ugyanis meggyónja vasárnap a hazugságot, kivágta:

— Igenis, keresztanyám . . . Mert tetszik tudni, nagyon, nagyon unalmas a szünidő . . . és láttam a kirakatban egy jó könyvet . . . az a címe, hogy: Bőrharisnya . . . Indián történet . . . és ezt szeretném megvenni és elolvasni . . . De nincs annyi pénzem . . .

— Oszf mennyibe kerül az a könyv? — kérdezte Mari néni, őszintén büszkélkedve magában, hogy neki ilyen tanulni vágyó keresztfia van.

Jóska nyelt egyet. Most már mindegy. Benne vagyok — gondolta.

— Két korona van ráírva — mondotta bizonytalan hangon.

— Egy forint! — csapta össze kezét az öreg asszony. Már a könyvek is ilyen drágák! Micsoda rossz világot élünk! Az én időmben a Kincses Kalandáriumot is meg lehetett kapni ti-

zenőt krajcárért. Abba' pedig még százesztendősz jövendőmondó is volt!

Jóska már bánta, hogy ilyen nagy összeget mondott, mert félt, hogy egyszerre dugába dől az egész szépen kiesztelt terv. Elég lett volna csak hatvan krajcárt kérni. Azt bizonyosan megkapta volna. Így meg talán semmit sem

De Mari néni nagyon szerette keresztfiát s nem hagyta sokáig kétségek között vergődni.

— No, ha ilyen drága, — mondotta — nem tehetünk róla.

S benyulva kötője alatt valami feneketlen mély zsebbe, előkotort lassacskán tíz darab huszfillérest. Kétszer is megolvasta előbb, aztán oda nyújtotta keresztfiának.

— Köszönöm! — kapott mohón a pénz után Labancz Jóska.

— Csak vigyázz, hogy el ne veszítsd! — figyelmeztette az öreg asszony. Aztán ha majd

elolvastad azt a könyvet, elmeséled ám, hogy mi volt benne!

— Elmesélem, — ígérte Jóska, boldogan csörgetve markában a husz filléreseket. Okvetlenül elmesélem.

Amit annál is inkább ígérhetett, mert még tavaly olvasta a Börharisnyát s most is élénken emlékezett az egész történetre

Most aztán megszüntek a nyomasztó anyagi gondjai Labancz jóskának. Markában volt a szükséges összeg, sőt annál jóval több is. Nem is volt türelme tovább időzni keresztanyjánál, hanem azzal a kifogással, hogy siet a boltba, nehogy a kereskedő eladja a kiszemelt könyvet, — gyorsan elbucszott s már kinn is volt az utcán.

— Most már — gondolta, amint sietve haladt a széles, poros uton, a sűrű lombu akácok árnyékába, — nyugodtan várom a három nap leteltét...

(Folyt. következik.)

Mivel töltöm a napot?

— Második közlemény. —

Kedves Elek nagyapó!

Reggel 7 után kelünk, mert oly későn virrad most. Felöltözöm és miután megköszönöm a jó Istennek, hogy az éjjel vigyázott rám és megkérem, legyen ma is mellettem, segítek négyéves öcsémnek az öltözködésben. Reggelizés után iskolába sietek, a román polgári II. osztályába. Hát bizony, ez kemény dió nekünk, nem tudok semmit románul, ott pedig meg van tiltva a magyar szó, persze, a mi előnyünkre, hogy hamarabb sajátítsuk el az állam nyelvét. Egy órákor jövünk, anyukánk meleg szobával és jóízű ebéddel vár s ha ezt elköltöttük és megköszöntük, küld a levegőre. Míg jó idő volt, kiszedtem a violákat a kertből, cserépbe ültettem, még ibolyát is vettem ki gyökeresen és a konyhába öntözgetem, lesem, mikor lesz bimbós, kinyílik-e karácsonyra. — Ha kinyílik, akkor küldök majd Elek nagyapónak! Híntázfam is kis festvéreimmel. Most, hogy nagy gyönyörűségünkre leeseft a hó, havazódunk s hőembert csinálunk. De fázik már a kezünk, piros kisöcsém orrocskája, meggyünk be, hozzáfogunk a tanuláshoz.

Előbb megtanulom a zongoraleckét, szívesen gyakorolok egy-két órát is, utána előkerülne a fiókból a román könyvek. Kinyitom, de nem értem, mit olvasok belőlök és ha jó Apuka nem fogadott volna ellátásra egy román növendéket, hogy ennek ellenében a leckékre elkészítsen, biztos bukás lenne év végén, pedig amíg volt itt magyar polgári, kitűnő volt a bizonyítványom. Vacsoráig, ami 7 órákor van, nehezen elkészülök az iskolai feladattal és bemagolom a tudnivalót, ha nem sok a lecke, kézimunka is előkerül. Vacsora után apukám kenyérbélből golyócskákat gömbölyít s az asztalon biliárdozunk, vagy a Cimborát olvasom s rejtvényeit fejtem. Szívesen venném ha min-

dennap jönne egy szám, úgy szeretem olvasni. Kilenc órákor megköszönjük a jó Istennek az egész nap folyamán élvezett jókat s lefekszünk 9 éves hugocskámmal és a 4 éves Jancsi öcsikémmel.

A vasárnapi programom más. Mise után két nagynénim és az intézetből két kis árva unokatestvérem jön hozzánk. Nagyon jól telik az idő, mi gyerekek kihozzuk a nagy dobozt, melyben négy társasjáték van és sakkozunk vagy dominózunk. Anyukám meg olvassa a nagynénéimnek a Cimborát, akik szívesen hallgatják.

Befejezem leveletem, mert megjött a Cimborra és nagyon kíváncsi vagyok, milyen szép mesék vannak benne.

Kezét csókolja:

BOCSÁNCZY GIZELLA.

(Szamosújvár, 1924. nov. 25.)

Kedves Nagyapó!

A Róza néni felhívását én is elolvastam, tehát leírom.

Reggel 6 órákor felkelek, sietve felöltözök és megreggelizem, ezután a két szobát kitakarítjuk, ez eltart 9 óráig. Amikor készen vagyunk, anyukának a háztartásban kézhez segítek, közben tanulok és egy-egy kicsit kézimunkázok. Tizenkét órákor megebédelünk, egy órákor iskolába megyek. Mire hazajövök, 5 óra is van, ekkor tejért megyek és még vacsora előtt kézimunkázok, félnyolckor megvacsorázunk és én tovább folytatom a kézimunkát egészen kilenc óráig, akkor lefekszem.

Csókolja édes nagyapó:

(Nagyborosnyó, 1924. nov.)

ELEVEN.

Drága Nagyapó:

Róza néni felhívására én is leirom, hogy mivel töltöm el a napot.

Reggel félhétkor fölkelek, a felöltözésem, a szoba és minden reggeli munka elvégzése után 9 óra lesz. Ekkor leülök tanulni, mikorra mindent megtanulok, 11 óra. Tizenegyórától-tizenkettőig kézimunkázok. Délbe megebédelünk és ebédután elmegyek az iskolába. Azt hiszem csudálkozik Nagyapó, hogy délután megyek iskolába. Azért megyek délután iskolába, mert mint irtuk, magántanulók vagyunk. Mikorra haza érek, kezd sőtétetni. Lámpa gyújtás után újra folytatom a tanulást.

Ezzel töltöm el az egész napot.

Kezét csókolja:
ÜGYES.

(Nagyborosnyó, 1924. nov.)

Kedves Elek Nagyapó!

Róza néni kérésére én is leirom, mit csinállok egész nap. Reggel félhétkor fölkelek, megmosdok, felöltözök, reggelizek rendesen és aztán megyek az iskolába. Az iskolában 8-1-ig maradok.

Innen haza nem csavargok, mint vaiami csavargó, hanem szépen haza sietek. Ottthon megeszem az ebédemet. Ebéd után olvasok, rajzoló, vagy segítek az anyukának. 5 föl 5-ig a leckémet csinálom. 5 óra után jön a hegedűtanár. Hegedűóra után tanulok franciát Apukával. Vacsora után még olvasok egy kicsit, azután lefekszem. Ezt csinálom én egész nap.

(Dicsőszentmárton, 1924. nov.)

A KIS TÖREKVŐ.

Kedves Elek Nagyapó!

A Róza néni buzdítására én is megirom, hogy mit csinállok egész nap. Reggel 7 órakor felkelek, megmosdok, felöltözök, megreggelizek és megyek az iskolába. Mikor 12 órakor kijövök az iskolából, hazamegyek és ebédelek. Mikor megebédeltem, megyek vissza az iskolába. Az iskolából négy órakor jövök ki. Akkor jön a hegedűtanár, tanulom a leckémet. Amikor megtanultam, akkor vacsorázunk. Vacsora után játszunk még egy kicsit, vagy gyakorolunk hegedűt, aztán 9 órakor lefekszünk. Ezt csinálom én, kedves Elek nagyapó, egész nap.

(Dicsőszentmárton, 1924. nov.)

SZIVES.

Amit Isten rendel.

BCU Cluj Central University Library Cluj

Apró unokáinak meséli Elek nagyapó.

Volt egyszer egy király s annak egy fia. Szép volt, deli volt a királyfi, de az apjának nem volt öröme benne: napról-napra sorvadott a szegény fiu. Igen bizony, mert kigyó volt a királyfi gyomrában s hiába vizsgálták, orvosolták a világ leghiresebb doktorai, a kigyótól nem tudták megszabadítani. Mit csináljon szegény királyfi? Ő bizony elmegy világgá s s addig jár, addig kel, míg valahogy a kigyótól megszabadul.

Elindul a királyfi s addig ment, mendegélt míg egy nagy városba nem ért. Ott megállapodott s egész nap a templomokat járta: folyton imádkozott. Abban a városban lakott egy király s annak volt két leánya. A nagyobik leány mindennap az apja lábai elé borult s azt mondta: Légy győzedelmes, felséges apám uram! A kisebbik is a lába elé borult minden nap s az meg azt mondta: Örülj annak, amit Isten rendelt, felséges apám uram! De a királynak nem tetszett a kisebb leány mondása, s egyszer, amikor már sokszor hallotta, megharagudott s azt mondta az udvarmesterének:

— Hallod-e, már jóllaktam a kisebbik leányom bölcs mondásával, add feleségül akár-melyik jött-ment embernek, hadd örüljön aztán annak, amit Isten rendel.

Az udvarmester a templomba vitte a királykisasszonyt s mert éppen a királyfit találta ott, neki adta feleségül. Hiszen a király-

kisasszony nem busult e miatt, pedig nem tudta, hogy akihez adták királyfi. Akárki volt, tetszett neki: szívesen a felesége lett, megesküdött vele s még az nap el is távoztak az apja városából. Velük ment egy-két hűséges cseléd is.

Mentek, mendegéltek, hegyeken, völgyeken által s a mikor már messze földön jártak, letelepedtek egy tó partján, ismeretlen városnak a határán. Alig pihentek egy keveset, a királyleány cselédjével bement a városba, hogy valamit vásároljanak, a királyfi pedig ott maradt a tó partján. Egy kevés ideig üldögélt egy helyen, aztán elálmosodott s lefeküdt, de véletlenül egy hangyabolyra tette a fejét. A mint elaludt, a testében lakó kigyó kidugta a fejét, hogy egy kis levegőt szippantson. Abban a pillanatban a hangyabolyból is előbújt egy kigyó. Dühösen nézett egymásra a két kigyó s az, amelyik a hangyabolyban lakott, ráförmedt a másikra:

— Te cudar, minek kinozod ezt a szépséges szép királyfit!?

— Te vagy a cudar. — kiabált a másik — hát te minek őrzöl két arannyal teli korsót?

Szóból szó kerekedett, minden rosszat elmondtak egymásra s egyszer csak azt mondja a hangyabolybeli kigyó:

— Hát aztán, te cudar, azt hiszed talán, hogy mustárral kevert rizsből olyan orvossá-

got nem lehet csinálni, amitől te rögtön meghalsz?

— Hát azt nem tudja mindenki, feleselt a másik, hogy téged forró vízzel, vagy olajjal meg lehet ölni?

Hiszen éppen jókor árulták el a titkot, mert közben a királyfi felesége visszajött a városból s egy fa mögül hallgatta a kigyók veszekedését. Bezzeg, hogy egyszeribe elkészítette az orvosságot is, a forró olajat is, megölte mind a két kigyót s a királyfi százszor szebb lett, mint volt annak előtte, a hangyabolyban meg annyi kincset találtak, hogy elég volt az holtuk napjáig.

Akkor aztán szépen felkerekedtek s haza mentek a királyleány apjához. Mondjam tovább, ne mondjam? Bezzeg most elhitte, hogy örülnie kell annak, amit Isten rendel.

Igy volt, mese volt.

(Kisbácson.)

Bácsi, Néni Ide figyelj!
Palm-kaucsuk sarkot viseli!

Halad a Cimbora sorsjátéka.

Kiküldtük az első sorsjegyeket.

Ujévi számunkban közöltük e-öször, hogy a „Cimbora” sorsjátékot hirdet. A sorsjáték során mindössze 250 sorsjegyet bocsájtunk ki és e 250 sorsjeggyel szemben 50 értékes nyereménytárgyat juttatunk a szerencsés nyerőknek. A sorsjegyeket ingyen adjuk mindazoknak, akik egy új előfizetőt szereznek a „Cimborá”-nak és az előfizetőt szerző játékosnak abban a pillanatban kiküldjük a játszásra jogosító sorsjegyet, amikor az új előfizető első negyedévi előfizetési díját, 90 leut hozzánk beküldött.

Alig küldöttük ki az előfizetési jegyeket, már is csapatostól jönnek az aláírott előfizetési jegyek vissza és amint az új előfizető előfizetési díját is vesszük, sorra rendre kiküldjük a sorsjegyeket.

Nem csudálkozunk azon, hogy a Cimbora régi előfizetőinek tetszik a sorsjáték gondolata és hogy szívesen vesznek részt ebben a kedves és kellemes játékban. Utóvégre ma, mikor a Cimborát szerte-Erdélyben minden szülő, minden gyermek jól ismeri, nem nehéz a Cimbora részére új előfizetőket szerezni és e kis fáradsággal szemben sorsjegy a jutalom, amely esetleg futball labdát, kör-

ót, építőköveket, bélyeget, rajztáblát és sok minden egyéb kedves és hasznos nyereménytárgyat hozhat.

Egy egy előfizető természetesen nem csak egy, de több sorsjegyet is kaphat, amennyiben nem egy, de több előfizetőt szerez.

Eddig egy-egy előfizetőt a következők szereztek:

Gagyí Rózsika, Frumoasa (Szépviz).
Rohrböck László, Budapest.
Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.
Gr. Bethlen Oábor és Dani, Nagyenyed
Módy Mihály, Petrozsény.
Papp László Gencs.
Nagy Ferenc, Kolozsvár.
Tauszig Imre, Sárbogárd (Magyarország).

Eddig két két előfizetőt a következők szereztek:

Bortók Ferenc Salonta-Mare (Nagyszalonta).
Wertheimer Rózsika, Jibou (Zsibó).
Fried Imre Lugos.

Eddig három három előfizetőt a következők szereztek:

Muzsnay Béla Arad.
Anjal Miklós Reca.

Eddig kiküldtük a sorsjegyeket az alábbiaknak, mert az illetők által szer-

zett előfizetők az első negyedévi előfizetési díjat hozzánk beküldötték:

1. számú sorsjegyet kapta: Bartók Ferenc, Nagyszalonta
2. " " " Wertheimer Rózsika, Jibou
3. " " " Módy Mihály, Petrozsény.
4. " " " Tóth Lolika, Karánsebes.

Előfizetési jegyeke: bárkinek szivesen küldünk.

A Cimbora sorsjegyeit nyomdánk iz-

léses és gondos kivitelben állította elő. A sorsjegyek nehéz és finom papiroson készültek és a híres, latin jelmondatot „Sors bona nihil aliud” viselik. A latin iskolát nem járt előfizetők számára közöljük, hogy ez a latin mondás szabad fordításban annyit jelent, hogy: „Egy kis jó szerencse kell, semmi más!”

A sorsjegy levonatát itt közöljük:

50	Minden ötödik sorsjegy értékes tárgyat nyer	50
Ez a sorsjegy játékra jogosít a CIMBORA első sorsjátékában.		
50 nyereménytárgy	<div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="text-align: center;"> <p>SORS</p> <p>BONA</p> </div> <div style="text-align: center;"> </div> <div style="text-align: center;"> <p>NIHIL</p> <p>ALIUD</p> </div> </div>	50 nyereménytárgy
Ez a sorsjegy játékra jogosít a CIMBORA első sorsjátékában.		
50	Minden ötödik sorsjegy értékes tárgyat nyer	50

Igyekezni fiúk, leányok, hogy mihamarabb elfogyjon a 250 sorsjegy és meg-
 ejtessük a sorsolást. A Cimbora kiadóhivatala.

Ha majd megnősz, drága kis leányom...

— Irta: S. NAGY LÁSZLÓ. —

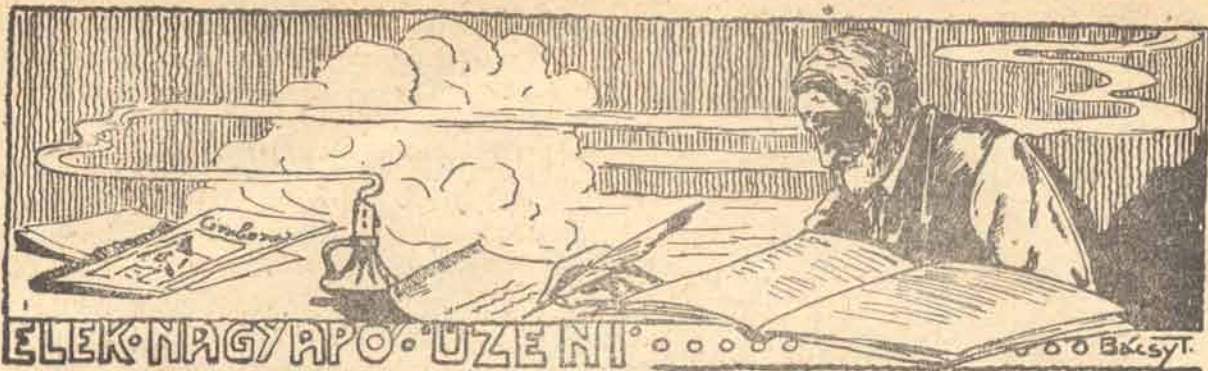
Ahogy itten ülünk most a kis szobában
 s meséket olvasok neked kisleányom,
 mintha minden mese színvalóra válna,
 most mindent úgy érzek s szemedből úgy látom,

Ahogy itten ülünk most a kis szobában,
 én öreg karszékben, te egy fapadocskán,
 minthogyha az évek messzi szaladnának,
 s nem is gyermek lennél, hanem nagy, komoly lány.

Ahogy itten ülünk most a kis szobában
 s meséket olvasok neked édesem,
 mintha nem is én, de te olvasnál már
 szíves meséket, én úgy képzelem.

S ahogy itten ülünk és künn hull a hó,
 azt hiszem, hogy egyszer így is lesz talán,
 Te fogsz olvasni majd a gyerekeknek
 s én? nekem lehull egy könny a szívem falán.

S. Nagy László.

ELEK NAGYAPO ÜZENI

Leitner Veronka, Déva. Látod, látod, csak figyelmesen kell olvasni az üzeneteket s mindjárt kiszül, hogy válaszoltam leveledre. Jól tudom én azt, hogy sok a tanulni valód, de azt is tudom, jobban mondván, érzem, hogy nem feledkezel el Nagyapóról s elhiszem neked, hogy lefektetted, felkeltebben gondolsz Nagyapóra. A nyári beszámoló, amint bizonyára láttad, megjelent. Azt igen helyesen teszed, hogy ezután nagyobb betűkkel írsz, mert akkor nem rontod a magad szemét s nem a másokét sem. Különös nagy örömet szerezél azzal a vallo-másoddal, hogy neked nagyobb öröm, ha valakivel jól tehetsz, mintha veled tesz jól valaki. Ez igazán jó szívre és nemes lélekre vall. Ennek ellenében megbocsátható az a „bűnöd”, hogy te is, mint Őcsike, nagyon szeretsz nyalakodni s megérdemled azt is, hogy közöljem veled: a nevemnapja jul 17-én, a születésnapja szeptember 30-án van. — Havas György, Dés. A novemberi rejtvény megfejtéssel megkértél, mert Szalmára és nem Kisbacsonba küldted. — Maár Gizike, Arad. Az általa írt mese több változatban ismeretes, de örömmel állapítom meg, hogy bárhol hallottad ezt a mesét, ügyesen írtad meg. Van azonban egy nagy baja, hogy sok benne a helyesírási hiba, ami annak tulajdonítható, hogy igen gyorsan írtál. Tanácsolom, hogy különösen, ha hosszabb dolgot írsz, lintával írd és ne ceruzával, mert a ceruza írás irónak is, olvasónak is szemrontó. Névrejtvényeid jók, de másfajtaakat eszelj ki, mert névrejtvény rengeteg sok van. A kiadóbácsinak üzentem, hogy amennyiben apukád nevére jár az újság, a te apukád nem kerék, hanem kefégyáros. — Silberstein Lajos, Kovászna. Ródlit kívántál magadnak karácsonyra, s ez a kívánságod teljesült is bizonyosan, de jó lett volna, ha havat is kívánsz melléje, mert azt hiszem, az idén nálatok is fekete volt a karácsony. Örvenked, hogy a négy lábú szörnyeteg nemcsak neked, de anyukádnak és Jóska Őcsédnek is nagyon tetszett, de annak már nem örvendek, hogy tulaj-ságos apró betűkkel írsz. Nem mintha én könnyen nem olvasnám az apróbetűs írást is, de azért, mert ez rontja a szemedet. — Fodor Böske, Petrozsény. Megkaptam a bélyegeket a multkor is s válaszoltam is, hogy nem hozzám, hanem Fehér József urhoz kell küldeni, aki az erre vonatkozó hirdetését közzé tette az újságban. — Horváth László, Ditró. Kedves kis vers, a lepékéről írt versed, bár még járattan vagy a verselésben. — Cosbuc György. „Almosadárkák” című verse már megjelent a Cimborában, de azért nem végeztél főlősleges munkát a fordítással, mert a tartalmát elég híven adtad vissza és gyakoroltad magad a román nyelvben. Írd meg pontosan, hogy mely számok hiányzanak, csak így teljesíthetjük kérésedet. — Vesszely Gizike Nagyszalonta. Miatán láttad, hogy mindenik unoka ír nagyapónak, elhatároztad, hogy Te is írsz. Ezt igen helyesen cselekedted és remélem, ezután gyakran írsz nekem. Az üdvözlődet tolmácsolom Őcsikének. — Schwarc testvérek. Arra kérlek, hogy ezután Schwarc testvérek címre küldjék az újságot, de nem közlítek a helység nevével, már pedig a Cimborának sok Schwarc nevű előfizetője van. — Klein Irén, Arad. Dec. 14-én indítottad utnak a leveledet és benne a novemberi rejtvények megfejtését. Természetesen lekéstél a megfejtéssel, mert amint a fejtörő elején olvasható, minden hónap 10-ig be kell küldeni az előző hónap rejt-

vényeinek megfejtését. — Baumgarten Magda Gyulafehérvár. Sándor bátyád küldötte be a megfejtést, mivel Te beteg lettél, de remélem, mire ezt az üzenetemet olvasod, rég meggyógyultál és legközelebb már Tóled kapok levelet. — Fried Gabi és Laci, Máramarossziget. Nem mondhatom, hogy csúnyán írsz, sem, hogy szépen, de hát ezen lehel segíteni akarattal, s hiszem, hogy ez van benned. Egyébként, úgy látom, hogy a sok tanulnivaló miatt gyorsan írsz s ez rontja az írásodat. Hogy mikor megyek Szigetre? Ezt bizony nem tudom megmondani. Most egyelőre Pesten pihenek, persze, nem teljes pihenés ez, hisz hétről hétre válaszolok innen is a leveledre. Szabó Iluska és Juliska, Rójhida. Adtál a jókívánságokat Őcsikének, Andrikáknak, a szüleiknek és a kiadóbácsinak, aki bizonytalán pótolta már eddig a 49-ik számot. Sajnos, az idei karácsonyi vakáción kevés helyen ródlizlak, mert lépő nem rázta meg a szakállát. Szüleidnek szeretettel viszonozom az üdvözlőket. — Semlyén Judit és Éva, Kolozsvár. Nagy örömet szereztek arcképekkel: besoroztam kedves emlékeim közé. Jól tudom, hogy van Kolozvárt egy Benedek Zoltán nevű rokonom, s ha sokszor jár hozzátok, mondjátok meg neki! Adjon alkalmat nekem a személyes ismerkedésre, amikor megint Kolozvárra megyek. — Tátray Barna, Nagyvárád. Adjon Isten minden embernek”. Őcsike pedig azt válaszolja, hogy ő bizony ezután is kirándul a kamrába, mert „mindenütt jó, de legjobb a kamrában”, különösen, ha tele van kisbacsoni harapnivalókkal. — Roseth Bella, Halmi. Ha a nyert könyv megvan még egy példányban, juttasd vissza Szalmára, a kiadóhivatalhoz s a kiadóbácsi majd kicseréli. — Helyreigazítás. A Cimborá 51. számának 809. oldalán levő kép alatt a vers első sorában sajtóhiba az „egy” az „agg” helyett. Halmos Lili, Nagyvárád. Értem, hogy nem értél rá a levélíráshoz, ha minden tantárgyat románul tanultál s a bizonyítványod mégis kiűnő volt. Lám, mire nem jó a karácsonyi vakáció! Nemcsak levelet írhattál, de rejtvényeket is szerkeszthettél, még pedig jókat. Intézkedem, hogy az újságot ezután ne a Pece-, hanem a Szacsavay-utca 48. sz. alá küldjék. — Hegyi Margit, Medgyes. Magam is csodálkoztam azon, hogy a rejtvényeknek csak a címét küldted be, a megfejtést nem, de szerencsére, hamarosan helyreigazítottad a tévedést. Vigasztaljon a régi mondás: Tévedni emberi dolog. — Zsigmond Sári, Caintii. Írtam a kiadóbácsinak, hogy az újságot, mely eddig Soborsimba járt, Gara Caintii, Jud. Bacau küldjék s egyben pótolják a 47. számot. Azt én is sajnálom, hogy a nyári vakációról nem számoltál be, de azt hiszem, új lakóhelyeteken sok érdekeset fogsz látni és tapasztalni, aztán ha Tarján fogsz nyaralni, onnan is sok szépet írhatasz. Engem kedves emlékek kötnek a faluhoz, mert diákkorom csaknem minden nyara ott repült el főlőtem. Egyik rejtvényed sorra kerül, a hosszú levelet várom. — Fodor Böske, Petrozsény. Amint már többször üzentem, a bélyegeket nem hozzám kell küldeni. Nemes Béla, Zoli és Magda, Máramarossziget. A kiadóbácsi pótolja az 51. számot. — Oláh Imre, Oravicabánya. A rejtvényeid mind jóismerősök, pedig látom az írásodból, újak is kitelnének tőled. — Czírják Ilonka és Lackó, Csikszereda. Szeretettel fogadlak unokáim seregébe, s bár sok a tanulnivaló, számon tartom a

gyakrabban irás ígérte. Csak helyesen kell beosztani az időtöket s meglátjuk, hogy bőven jut idő a levél-íráshoz is. — Resch Victor, Ditró. Örömmel látom, hogy szépen gyarapodik a könyvtárad. A két nyert könyvön kívül nagybátyád is megajándékozott hat könyvvel. Ennél nagyobb öröm nem igen érhető voln, mert bizony a jó könyv a legjobb barát. A kiadóbácsinak irtam, hogy pótolja a 29, 41, 47 és 50. számot. — Heller Olga, Arad. Egy tula órál hozott neked a Jézuska, nyilván érezte, hogy ennek a segítségével pontosabban tudod beosztani az idődet s gyakrabban fogsz írni nagyapónak is. Hogy mikor jár le a Cimbora előfizetésed, erről a kiadóbácsi értesítel. — Eröss Alfréd, Temesvár. Újévi elmékedesedet nagy élvezettel olvastam, nemkülönben a versedet is. — Nischof Lajos, Temesvár. Örvendek a jó bizonyítványodnak, nemkülönben annak is, hogy pontosan kapod az újságot, s a Jézuska sem feledkezett meg rólad. A rejtvényeid jók. — Diószeghy Lajos, Nagyvárad. Valószínű, hogy régebb nyerted a könyvet s csak most jutott el hozzád. A fő, hogy megkaptad s kedves szüleidtől is kaptál keltőt. Szóval, nem unatkoztál a karácsonyi vakáción. — Beretzky András, Egrestő. Nem csodádom, hogy mély hatást tett reád Herceg Ferenc Arany trombitája, mert az valóban megható történel. A francia mesefordításokat nem találtam a leveledben. Lehet, hogy nem küldték utánam s így ezekre később válaszolok.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

BCU Club / Central Union

Találós kérdés.

— Beküldte Berkeczy János. —

Az apa 60 éves, fia 30 éves s a fia mégis kétszerannyi születésnapot ért, mint az apja. Miért?

Pótlórejtvény.

— Beküldte: Sztojka László. —

- énes
- alma
- telka
- alamb
- mber
- kos
- eréz
- épa
- da
- as

(A kezdőbetűk helyes összetétele egy nagy magyar várost ad.)

A december havi rejtvények megfejtése.

49. szám. Számrejtvény: Falu végén kurta kocsmá. Oda rug ki a Szamosra. Pótlórejtvény: Monoki Sándor.

50. szám. Régi felirat: A munka dicséri mesterét. Névrejtvény: Ócsike. Számrejtvény: Téged dicsérlek, én Uram Isten, A te szent műved ideleln minden.

51. szám. Találós kérdés: Nap. Versrejtvény: Sziv. Pótlórejtvény: Körösi Csoma Sándor. Betűrejtvény: Este. Pótlórejtvény: Berzsenyi Dániel.

Megfejtették: Högye Rózsika, László Lili és Kata, Böllöni Ferenc, Tarisznyás Janika, Roseth Bella, Balás Olivér, Szalay Juditka, Szilvássy Károly, Kemény Sári, Igaz Gyurka, Kiss Irénke, Pethő Ervin, Farkas Irén és Annus, Csonka Irénke, Lakatos Annus és Mancsi, Virsik Elemér, Resch Viktor, Tátray Barna, Semlyén Judit és Éva, Fried Gabi és Laci, Nemes Béla, Zoli és Magda, Schiller Józsi, Kézsmárky Emil, Molnár Annuska, Kepes Sári és Mártha, Bartók Ferenc, Baumgarten Magda, Klein Irén, Böllöni Ferenc, Wessely Gizike, Fodor Böske, Silberstein Lajos, Havas György, Maár Gizike, Hajnó Irén, Lengyel László, Török László, Tauszig Imre, Böllöni Ferenc, Heller Olga, Bárdos Agnes, Finkelstein Irén, Szirmai Irén, Kelemen Elvira, B Krausz Irén, Rafael Klárka, Földes László, Földes Imre, Tátray Barna, Libiczei Adél és Ilona, Högye Rózsika, Lengyel Tuci, Laczkó Mariska, Ilonka, Pista és Nusi, Keiter Piri, Molnár Annuska, Beretzky András, Diószeghy Lajos, Hegyi Margit és Zoltán, Czirják Ilonka és Lackó, Oláh Imre, Nemes Béla, Zoli és Magda, Fodor Böske, Zsigmond Sárika, Halmos Lili, Heller Olga, Bárdos Károly, Bárdos József, Farkas Irén és Annus, Csomán Elluz és Zoltán, Labud Anti és Józsi, Kolozsnay Ernő és testvérei, Fankovich Ildikó, Fodor Béla, Rosenfeld Pista, Anyos testvérek, Szilvássy Károly és Mária, Láng Endre, Kiss Irénke és Gyurka, Turay Ilonka és Annus, Oláh Erzsébet, Polifka Margit, György Győző, Groszmuth József, Szóják Csöppike.

A megfejtők közt 16 könyvet sorsoltunk ki s Tökmag király öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők nevére húzta ki: Maár Gizike Arad, Bartók Ferenc Nagyszalonta, Schiller Józsi Kovászna, Fried Gabi és Laci Máramarosziget, Czirják Ilonka és Lackó Csíkszereda, Högye Rózsika Beszterce, Rafael Klárka Böllön, B. Krausz Irén Torda, Lengyel László Dicsőszentmárton, Wessely Gizike Nagyszalonta, Baumgarten Magda Gyulafehérvár, Semlyén Judit és Éva Kolozsvár, Oláh Imre Oravicabánya, Libiczei Adél és Ilona Székelyudvarhely, Oláh Erzsébet Temesvár, Fankovich Ildikó Kolozsvár.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1. ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leiert:

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és Pici.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Pósta úján is megrendelhetők a pénz-előzetes beküldése mellett vagy utánvétell.

Köhögésnél,
hurutnál, csak a

SIROMALT

használ!

300

Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható!

A Cimbora sorsjátéka.

Minden ötödik sorsjegy nyer.

A Cimbora kiadóhivatala az új év alkalmából nagy sorsjátékot rendez. Sorsjegyeket bocsájtunk ki mindössze 250 darabot és 250 sorsjegy 50 nyereménytárgyért játszik. Minden előfizető, aki egy új előfizetőt szerez, egy sorsjegyet kap, aki kettőt szerez, két sorsjegyet és így tovább. Mihelyt mind a 250 sorsjegyet kiosztottuk, megejtjük a sorsolást és a nyerteseknek elküldjük a nyereménytárgyakat.

Az előfizetés gyűjtésének módja a következő: Az előfizetési ívet alá kell iratni az új előfizető szülőjével és az aláírott ívet be kell küldeni Szatmárra a Cimbora kiadóhivatalának. A kiadóhivatal azonnal megküldi a sorsjegyet a gyűjtőnek, mihelyt az új előfizető szülege a Cimbora előfizetésének legalább egy negyedévi díját, 90 leut postautalvány útján befizetett. Aznap, amikor a kétszázötvenedik sorsjegyet is kiküldhettük, megejtjük a sorsolást még pedig olyképpen, hogy a Cimbora öt szatmári előfizetőjének jelenlétében 250 számot befejezünk egy kalapba és onnan az öt előfizető 50 számot kihúz. Az elsőnek kihuzott számú sorsjegy tulajdonosa nyeri az első, a másodiknak kihuzott számú sorsjegy tulajdonosa a második díjat és így tovább.

A szerencsés nyerőknek a nyeremény tárgyakat postán azonnal megküldjük.

A nyereménytárgyak a következők:

Első díj: Benedek Elek: Katalin, Zsuzsiha, Galambok, Öcsike könyve, Rókáné komámasszony, Többsincs királyfi és Híres erdélyi magyarok című könyvei.

Második díj: Verne Gyula: A francia zászló, Begum 500 milliója és Utazás a hold körül című könyvei.

Harmadik díj: Futbol labda.

Negyedik díj: Levelezőlap album.

Ötödik díj: Richter-féle építőköcska.

Hatodik díj: Irómappa.

Hetedik díj: Bőrkötésű emlékkönyv

Nyolcadik díj: Bársonykötésű emlékkönyv.

Kilencedik díj: Kézinyomda.

Tizedik díj: Körző.

Tizenegyedik díj: Tintatartó.

Tizenkettedik díj: Egy doboz levélpapír a nyertes nevével.

Tizenharmadik díj: Szép kivitelű tolltartó.

Tizennegyedik díj: Levelezőlap album.

Tizenötödik díj: Nagy rajztábla vonalzókkal.

Tizenhatodik díj: Harminc darab képes levelezőlap.

Tizenhetedik díj: Pövénygyűjtő.

Tizennyolcadik díj: Rajztömb.

Tizekilencedik díj: 100 darab névjegy a nyertes nevével.

Huszasodik díj: Bőrkötésű előjegyzési napfár.

Huszonegyedik díj: 12 darab finom színes irón.

Huszonkettedik díj: Egy doboz vízfesték 18 festékkel.

Huszonharmadik díj: Öntöltőtoll.

Huszonnegyedik díj: Egy doboz vízfesték vízfestékkel.

Huszonötödik díj: Könyvhordó.

Huszonhatodik díj: Számológép.

Huszonhetedik díj: Szondy György: Börme című könyve

Huszonnyolcadik díj: Tolltartó.

Huszonkilencedik díj: 3 üveg színes tus.

Harmincadik díj: Kis rajztábla vonalzókkal.

Harmincegyedik díj: Kertész Mihály: Senki Tamás története című könyve.

Harminckettedik díj: Saktábla figurákkal.

Harmincharmadik díj: Kifestő könyv.

Harmincnegyedik díj: Zsebírón befetékekkel.

Harmincötödik díj: Penkala irón.

Harminchatodik díj: Egy csomag külföldi bélyeg.

Harminchetedik díj: Balázs Ferenc: Mese-folyam című könyve.

Harmincnyolcadik díj: 12 színes irón.

Harminckilencedik díj: Ceruzahegyező.

Negyvenedik díj: Benedek Elek: Öcsike könyve.

Negyvenegyedik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenkettedik díj: Monoky Sándor: Tündérmese című könyve.

Negyvenharmadik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvennegyedik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenötödik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenhatodik díj: Egy zsebkész.

Negyvenhetedik díj: Egy óralánc.

Negyvennyolcadik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenkilencedik díj: Levélnyomó.

Ötvenedik díj: 1 üveg kölni víz.

Szerencse fel! Rajta hát!

A Cimbora minden egyes száma közölni fogja, hogy kik azok, aki a beküldött előfizetőért sorsjegyet kaptak és a sorsjegyek húzása után következő számban közölni fogjuk a nyertesek neveit és azt is, hogy ki mit nyert.

A Cimbora 1925. évi első, második és harmadik számához előfizetési nyilatkozatokat mellékelünk, amelyeket irassatok alá annak a gyermeknek szülőjével, aki a tí rábeszélésekre a Cimbora előfizetőjeként be fog lépni.

Ahány előfizető annyi sorsjegy!

És minden ötödik nyer!

Rajta hát!

A Cimbora kiadóhivatala.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

